

Roman Krznaric

Hogyan találjuk meg a nekünk való munkát?

Roman Krznaric

Hogyan találjuk meg a nekünk való munkát?

A fordítás alapja:
Roman Krznaric: *How to Find Fulfilling Work*
Macmillan, New York, 2012. All rights reserved.

Copyright © The School of Life, 2012

Fordította © Kónya Rita, 2014

Szerkesztette: Hungler Tímea

Borítótérvező: Marcia Mihotich
Borítóadaptáció: Tabák Miklós

HVG Könyvek
Kiadóvezető: Budaházy Árpád
Felelős szerkesztő: Besenyő Viktória
Kiadói szerkesztő: Tanács Eszter

ISBN 978-963-304-179-6

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus, fényképeszeti úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., Budapest, 2014
Felelős kiadó: Szauer Péter

www.hvgkonyvek.hu

Nyomdai előkészítés: typoslave [Pais Andrea]

Nyomás: Mesterprint Kft.
Felelős vezető: Szita Lajos

Egyszer az jutott eszembe, hogy ha valakit teljesen meg akarnék semmisíteni, széttaposni, a legszörnyűbb büntetéssel akarnám sújtani, amelytől még a legszörnyűbb gyilkos is megremegne és összeroskadna, nem kellene egyéb tenni, mint a munkáját teljesen haszontalanná és értelmetlenné tenni.¹

Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij

Tartalom

1. A kiteljesedés kora	9
2. A karrierdilemmák rövid története	25
3. Adjunk értelmet a munkának!	53
4. Először cselekedjünk, aztán gondolkozzunk!	89
5. Sóvárgás a szabadság után	117
6. Fedezzük fel magunkban az elhivatottságot!	155
Ajánlott művek	171
Köszönetnyilvánítás	177
A képek forrásai	179
Ajánlott linkek a magyar kiadáshoz	181
Jegyzetek	183
Név- és tárgymutató	195
A szerzőről	200

I. A kiteljesedés kora

Három karriertörténet

Rob Archer egy liverpooli lakótelepen nőtt fel, ahol 50%-os volt a munkanélküliség, a legfontosabb üzletág pedig a heroinkereskedelem. Rob kitört ebből a környezetből, keményen tanult, bejutott az egyetemre, és miután végzett, remek állást talált Londonban, menedzsment-tanácsadóként. Sok pénzt keresett, érdekes ügyfelekkel dolgozott, a családja büszke volt rá. „Nagyon boldognak kellett volna lennem, mégis nyomorultul éreztem magam – emlékszik vissza arra az időszakra. – Olyan feladatokat kaptam, amelyekben nem volt tapasztalatom, az ügyfeleknek azonban szakértőként mutattak be. Értennem kellett volna a tudásmenedzsmenthez és az informatikához, de mindez hidegen hagyott. Mindig kívülállónak éreztem magam.” Rob mindent megtett, hogy az érzéseit figyelmen kívül hagyja:

Úgy gondoltam, örülhetek, hogy egyáltalán van állásom, ráadásul ilyen „jó”. Megpróbáltam beilleszkedni, de nem sikerült; alig vártam a hétvégéket. 10 évig csináltam ezt, két végén égettem a gyertyát.

Alaposan ráfáztam. Krónikus stressz és idegesség lett úrrá rajtam. Egy napon meg kellett kérnem a vezérigazgató személyi asszisztensét, hogy hívjon mentőt, mert azt hittem, szívrohamom van. Kiderült, hogy pánikroham. Akkor jöttem rá, hogy ez így nem lehet tovább.

A problémát az okozta, hogy minden más lehetőség – karrierváltás, újrakezdés – lehetetlennek tűnt. Félttem feláldozni kényelmes életem biztonságát a bizonytalanért, és kockára tenni mindent, amit addig elértem. Büntudatom volt, amiért egyáltalán keresni merem a kiteljesedés és az értelmes lét luxusát. Azon töprengtem: a nagyapám vajon panaszkodott volna, ha ekkora szerencséje van? Úgy tűnt, az élet szörnyű választás elé állít: vagy a pénz, vagy az értelmes élet.

Sameera Khan 16 évesen úgy döntött, jogász szeretne lenni. Részben az emberi jogok és az Amnesty International tevékenysége iránti érdeklődése vezérelte, részben kedvenc sorozata, az „LA Law” világa csábította. Olyasvalamivel akart foglalkozni, ami tetszik majd a szüleinek is, akik az 1960-as években Pakisztánból és Indiából vándoroltak be Nagy-Britanniába. Édesapja gyári munkásból küzdötte fel magát – idővel ő is, a felesége is sikeres szociális munkásokká váltak. „Számukra az jelenti a sikert, ha valaki magas beosztást ér el olyan területeken, mint a jog, az orvoslás vagy a számvitel – mondja a harmincas évei elején járó Sameera. – Elvárásaik

150%-ban befolyásolták a döntésemet.” Sameera tartotta magát a tervéhez, megszerezte a jogi diplomát, majd a húszas éveit az ügyvédi szakvizsga megszerzésével töltötte. Állást is talált egy befektetési alapnál, vállalati jogászként. Mindene megvolt, fantasztikusan keresett, a belvárosban élt, és imádta a foglalkozásával járó szellemi kihívásokat. De öt év után hirtelen minden megváltozott:

Épp nászúton voltam Szicíliában, ültem a tengerparton, és egyszer csak megvilágosodtam. Rájöttem, hogy valami nincs rendben. Nemrég mentem férjhez, ami hatalmas fordulópontot jelentett az életemben, örömmámorban kellett volna úsznom. Megvalósítottam az álmom, jogász lettem, és megtaláltam a páromat. Mégis elégedetlennek éreztem magam. Hol marad a „most aztán tökéletes az életem” érzés? Ahogy ott ültem, rádöbbsentem, hogy a munkámmal lehet a probléma. Annyira tisztán láttam magam előtt a jövőmet, hogy elszörnyedtem. Rájöttem, nem leszek boldog, ha a következő 40 évben – a hátralévő életemben – egy íróasztal mögött ülök, és gazdag embereket teszek még gazdagabbá. Keményen megdolgoztam a képeisémemért egy megbecsült szakmában, mégis az járt a fejemben, hogy a munkámnak ennél többet kellene nyújtania. Tényleg ez a hivatásom? Ez minden, amit az élettől kaphatok? Felsejlett előttem, hogy az eddigi pályafutásom talán értelmetlen volt, és ez lesújtott.